

Нѣма то баща, роднини:
Все само се скита.
Какъ живѣе отъ години
Никой го не пита. . .

Чуйте! я му донесете
Хлѣбъ или парица!
Добродѣтелни бждете
Милички дѣчица.

Вл. Блѣсковъ.

Какво видѣхъ въ гората.

Миналата пролѣтъ отидохъ да занеса хлѣбъ на баща си, който орѣше нивата що бѣхме наскоро купили. Щомъ пристигнахъ тамъ, сложихъ гозбата подъ крушата и отидохъ да покания уморения си татко да дойде да обѣдва. Поканихъ го азъ, но той не се съгласи, защото имаше да доорава една леха, па и обѣдъ не бѣше настанало.

— Я ела поведи воловетѣ, каза баща ми, да не би да се вмѣкнатъ въ гората, защото май огладнѣха, че като изоремъ тая леха, ще седнемъ да обѣдваме, па ще пуснемъ и тѣхъ да попасатъ.

Хващамъ азъ *юларитѣ* и повеждамъ воловетѣ. Вървя и гледамъ: висока и хубава гора стърчи до брѣзната отъ двѣтѣ страни на нивата. Разпѣли се ония птички, бръннали ония пчели, блѣснало оно-ва слънце — пролѣтъ! Да ти е драго да пжтувашъ